

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 500

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΤΗΛ. 628.280

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Διάστημα και ηθική εξαχρείωσις

Ὁ 20ὸς αἰὼν δύναται ἀναμφισβητήτως νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὁ αἰὼν τῆς ὑψίστης ἀναπτύξεως, τῆς ὑπερτάτης καὶ ἀπαρμιλλοῦ διανοητικῆς καλλιέργειας, τῆς τεχνικῆς καὶ ἀλματώδους ἐπιδόσεως καὶ ἀποδόσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν τομέα τῆς ἐρεύνης καὶ κατακτήσεως τοῦ Διαστήματος, μὲ μίαν λέξιν ὁ χρυσοῦς αἰὼν διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τεχνικὴν.

Διάστημα, διαστημόπλοια, πύραυλοι, δορυφόροι, προσσελήνωσις, κατάρτησις τοῦ διαστήματος, τοῦ ἀπείρου ἀποτελοῦν ὑψίστα ἰδεώδη καὶ ἐπιδιώξεις τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου «ρομπότ», τοῦ ὑπερμεσοῦντος εἰκοστοῦ αἰῶνος, τοῦ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τι ὑπερτιμῶντος τὴν ὕλην καὶ παντελῶς ἀδιαφοροῦντος διὰ τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν.

Καὶ διερωτώμεθα: τί ὠφελήθη ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης ἐκ τῶν διαστημικῶν πτήσεων, τῆς ἐκτοξεύσεως τῶν πυραύλων, τῆς ἐφευρέσεως τοσοῦτων ὀπλῶν καὶ μέσων καταστρεπτικῶν διὰ τὴν πρόοδον τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐξοντώσεως; Ὁφελήθη, ἀσφαλῶς, θὰ ἦτο ἡ ἀπάντησις ἐξ ἐπόψεως ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς.

Ἄλλ' ἐξ ἐπόψεως ἠθικῆς, τί ὀφέλη προέ-

κυψαν ἐκ πάντων τούτων τῶν περὶ τὸ Διάστημα ἐρευνῶν;

Ἀσφαλῶς, οὐδέν.

Ὑποστηρίζεται πεισμόνως ὑπὸ μεγάλης πλειονότητος, ὅτι ἡ κατάρτησις τοῦ Διαστήματος εἶναι ἀρρήκτως καὶ ἀδιασπᾶστος συνυφασμένη μὲ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν πραγματικότητα Πολιτισμοῦ.

Ἄλλὰ πολιτισμὸς εἶναι ἡ παρατηρουμένη σήμερον εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ἔλλειψις σεβασμοῦ, τιμιότητος καὶ εἰλικρινείας, ἡ ἀπουσία ἰδανικῶν ἀπὸ τὴν νεότητα, ἡ διάλυσις τῆς οἰκογενείας, ἡ ἀναισχυντία καὶ ἐκλυσις τῶν ἠθῶν, ἡ ἠθικὴ εξαχρείωσις;

Ἐάν τις ὀρθῶς καὶ λογικῶς σκεπτόμενος θελήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ αἷτια τῆς σημερινῆς παρατηρουμένης καὶ ὁλοῦν αὐξούσης ἠθικῆς κρίσεως, ἣν διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης, θὰ ἐξάγῃ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἐξωτερικευσις, ἡ ἐξωστρέφεια καὶ συνεχῆς ἐνασχόλησις τοῦ ἀνθρώπου περὶ τὸν ἔξω κόσμον ὠδήγησεν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸν ἠθικὸν μαρασμόν, τὴν ὑλοφροσύνην, τὸν ψευδοπολιτισμόν.

Ὑπὸ ποίων ἐπιδιώκεται ἡ ἐνδοστρέφεια,

ἡ ἑσωτερίκευσις καὶ ἡ ἑνασχόλησις περὶ τὸν ἔσω κόσμον, περὶ ἧς ἐλέχθη ὑπὸ τῶν ἀψευδῶν χειλέων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ : «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν ;»

Ποῖος προσπαθεῖ νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ θεόπνευστα ρήματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς Δεσποτικῆς ἐπιταγῆς : «ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, ὅτι ἐν αὐταῖς ὑμεῖς δοκεῖτε ἔχειν ζωὴν αἰώνιον ;».

Τίς ἀγωνίζεται πνευματικῶς καὶ καταβάλλει ἐντόνους καὶ διηνεκεῖς προσπάθειάς πρὸς κατάκτησιν τῆς ἀρετῆς «ἧς οὐδὲν οὔτε μείζον οὔτε ἴσον» κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον καὶ «μόνη κτημάτων ἀρετὴ ἀθάνατον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι παραμένουσα» κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον ; ὀλίγοι, δυστυχῶς, ἂν μὴ ἐλάχιστοι, ἀγωνιῶσι καὶ ἀγωνίζονται τὸν ὑψηλὸν καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀποκτήσεως καὶ ἐγκολπώσεως τῆς ἀρετῆς, ἣτις μόνη δύναται νὰ παράσχῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν καὶ πνευματικὴν καὶ ἀναφαίρετον χαρὰν εἰς τὸν ἄνθρωπον, περὶ ἧς εἶπεν καὶ διεβεβαίωσεν ρητῶς ὁ Κύριος, ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις : «καὶ τὴν χαρὰν ἡμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν».

Ἐὰν δι' ὑψίστα πνευματικὰ ἰδεώδη, διὰ τὴν ἑσωτερικὴν καλλιέργειαν καὶ τὸν καρτισμὸν καὶ τὴν ἠθικοπνευματικὴν του τελείωσιν ἠγωνίζετο ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, ἡ κοινωνία θὰ ἐπαρουσίαζε διάφορον τῆς σημερινῆς ὄψιν καὶ θὰ ἀπετέλει πραγματικὸν ἐπίγειον παράδεισον.

Διαμάχαι, συγκρούσεις, μίσση, πάθος πρὸς ἀλληλοεξόντωσιν, κατωτερότης, πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ διαφθορά, καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἀτασθαλῖαι συνθέτουσι μίαν νοσηρὰν κατάστασιν καὶ ἐν ἑλεεινὸν κατάντημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἐπιδιώκοντος πυρρετωδῶς τὴν προσσελήνωσιν καὶ κατάκτησιν τοῦ ἀπείρου καὶ ἀγνοοῦντος τὰ βάθη τοῦ ἑσωτερικοῦ του κόσμου, τοῦ ἀσχολουμένου ἀκαταπαύστως μὲ τὰ τοῦ ἔξω κόσμου καὶ ἀμελοῦντος καθ' ὅλοκληρίαν

τὰ τοῦ ἔσω.

Ποία ὠφέλεια προέκυψεν ἐκ τῶν διαστημικῶν πτήσεων, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄνθρωπος ἱλιγγιωδῶς κατακρημνίζεται ὁσημέραι εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν παθῶν, τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἐνόχου καὶ ἐπαισχύντου ζωῆς ;

Τί ὠφελήθη ἡ ἀνθρωπότης ἐκ τῶν πολυδαπάνων περὶ τὸ Διάστημα ἐρευνῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄνθρωπος ἐλησμόνησε τὸν Δημιουργὸν του, ἠγάπησε τὴν κτίσιν ὑπὲρ τὸν Κτίσαντα, ἀπερροφήθη ὁλοκληρωτικῶς ὑπὸ τῆς ὕλης καὶ ἀπεσκοράκισε ἀπὸ τὴν ζωὴν του τὰ ὑψίστα ἰδανικά, οἰκογένειαν, θρησκείαν, ἠθικὴν, ἀνωτέραν πνευματικὴν ζωὴν ;

Ἄς κλαύσωμεν καὶ ἄς στενάξωμεν γοερῶς καὶ μετὰ τοῦ Ἱερεμίου ἄς ἀναφωνήσωμεν : «**Τίς δώσει κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, καὶ κλαύσομαι τὸν λαόν μου τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός, τοὺς τετραυματισμένους θυγατρὸς λαοῦ μου ;** (Ἱερεμίου Θ' 1).

Ἄς κλαύσωμεν διὰ τὸ ἑλεεινὸν καὶ ἀξιοδάκρυτον κατάντημα τῆς σημερινῆς ταλαιπώρου ἀνθρωπότητος, ἣτις βαίνει, προῖοντος τοῦ χρόνου, πρὸς τὸν ἠθικὸν ὀλεθρον, τὴν ἀπώλειαν, τὴν τελείαν καὶ ἀνεπανόρθωτον ἐξαθλίωσιν καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων ἡμῶν ἄς προσπαθῇσωμεν νὰ ἀναχαιτίσωμεν τὸ ὅλο ἐν αὐξανόμενον κακόν, τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνὸς νέου κόσμου, μιᾶς νέας κοινωνικῆς ζωῆς, μὲ ἰδανικά τὴν πίστιν, τὴν οἰκογένειαν, τὴν χριστιανικὴν τελειότητα, τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀγιότητα !

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγγοῦ 32 — Ἀθήναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Τὸ στάδιον τῆς ἀσκήσεως ἢ καθάρσεως ὡς μέσον ἀναβάσεως τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεὸν (via negativa)

Μέρος 22ον

Δὲν ὑπάρχουν γλυκύτεραι, ὠραιότεραι, θελκτικώτεραι καὶ συγκλονιστικώτεραι στιγμαὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἀπὸ ἐκείνας, καθ' ἃς ἡ ψυχὴ ἀγωνίζεται ὑπερανθρώπως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἠθικὴν τελειότητα καὶ νὰ ἐνωθῇ μυστικῶς μὲ τὸ Ὑπέρτατον Ἀγαθόν, τὸν Θεόν.

Τῆς τοιαύτης ὁμῶς τελειώσεως καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ μυστικῆς ἐνώσεως πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ προηγηθῇ διάφοροι ἐκούσιοι στερήσεις καὶ σκληραὶ δοκιμασίαι.

Τὸ στάδιον τῆς ἀσκήσεως ἢ ἄλλως καθάρσεως ἀποτελεῖ τὸ «*δὲ οὐκ ἄνευ*» διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ πάσης ροπῆς πρὸς τὰ ἐγκόσμια καὶ πρὸς τὸ κακόν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς τελείας ἠθικῆς καθαρότητος. Τότε μόνον ἡ ψυχὴ καθαρὰ, κούφη, ἄμωμος δύναται νὰ ὑψωθῇ ἐκ τῶν χαμαιζήλων καὶ κατωφερῶν τάσεων πρὸς τὸ φωτεινόν καὶ καθαρώτατον οἰκητήριον τοῦ ἑαυτῆς Ἀθανάτου Νυμφίου, Χριστοῦ.

Ἡ «*θέα τοῦ Θεοῦ*» καὶ ἡ «*μυστικὴ ἐνωσις*» μετ' Αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται πλήρως, ὅταν ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος θεωρήσῃ ὡς «*σκύβαλα*» «*τὰ τοῦ κόσμου τερπνά*» καὶ ἐνατενίσῃ ἀκλινῶς καὶ ἀμετακινήτως πρὸς τὰ ἀφθόρτα καὶ αἰῶνα κάλλη τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ.— «*Οὐδεὶς βαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον καὶ στραφεὶς εἰς τὰ ὀπίσω, εὐθετὸς ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.*»

Τὸ Εὐαγγελικόν τοῦτο λόγιον ἐμπερικλείει βαθυτάτας ἐννοίας, καθότι τονίζει τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀπολύτου καὶ τελείας στροφῆς τοῦ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸ ὕψιστον Ἰδανικόν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἄνευ πνευματικῶν διαλείψεων καὶ ἀμφιβολιῶν, ῥαθυμίας καὶ ἀτονίας ψυχικῆς καὶ ροπῆς, πρὸς τὰ χαμερπῆ καὶ ἐνήδονα «*τοῦ ἐν τῷ πονηρῷ κειμένου κόσμου*». Ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ διακηρύττει ἐπιγραμματικώτατα: «*ἐν δὲ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δ' ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.*»

Εἶναι μία μαρτυρία, ἓν βίωμα, μία εἰλικρινὴς ὁμολογία τοῦ «*Πρώτου μετὰ τὸν Ἐνα*» διὰ τὸν καθημερινὸν ἀγῶνα, ὃν διεξήγε, προκειμένου νὰ τελειωθῇ πνευματικῶς καὶ διὰ τῆς τελειώσεώς του ταύτης νὰ σώσῃ καὶ ἄλλας ψυχὰς, ζώσας εἰς τὸ παχυλὸν σκότος τῆς ἀγνοίας, τῆς πλάνης, τῆς ἀμαρτίας.—

Τὸ στάδιον τοῦτο τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἢ τῆς ἀσκήσεως ἀποτελεῖ τὴν πλέον ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς σωτηρίας τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, τῆς πνευματοποιήσεως τῆς ἐξαυλώσεως, τῆς ἀναβάσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ ἀνάγκη, ἡ ὁποία πείθει τὸν καλλιτέχνην,

ὅπως ἀπορρίπτῃ, πᾶν ὃ, τι καταστρέφει τὴν ἁρμονίαν τῆς συνθέσεώς του, ἀναγκάζει καὶ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον νὰ ἀπέχῃ πάντων ἐκείνων, ὅσα παρακωλύουν τὴν ἀνοδὸν αὐτοῦ πρὸς τὸν Οὐρανόν.—

Ἡ «*εὐπερίστατος ἀμαρτία*» εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐμπόδιον διὰ τὴν ἀνάβασιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ ἀποβολὴ τῶν παθῶν καὶ τῶν πρὸς τὰ γήινα τάσεων ἀναγεννᾷ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν εἰσάγει εἰς ἀνωτέραν ζωὴν, τὴν ἐν Θεῷ ζωὴν. Ὅταν ἡ ψυχὴ κατορθώσῃ νὰ ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καὶ ἀποδιώξῃ πᾶσαν ἄλλην ἐπιθυμίαν καὶ σκέψιν πλην τῆς ἐφέσεως τοῦ Θεοῦ, τότε μόνον δύναται, μεταβαλλομένη εἰς ὅμμα φωτεινὸν καὶ καθαρὸν, νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν καὶ νὰ ζῇ ἐν ζωσῇ μετ' αὐτοῦ κοινωνίᾳ. «*Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, οἵτινες αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁρῶνται*», εἶπεν ὁ Κύριος.

Ὁμοίως καὶ ὁ Πλωτῖνος: «*Οἷον ἐπὶ τὰ ἄγια τῶν ἱερῶν τοῖς ἀνιοῦσι καθάρσεις τε καὶ ἱματίων ἀποθέσεις τῶν πλῖν καὶ τὸ γυμνοῖς ἀνιέναι· ἕως ἄν τις παρελθὼν ἐν τῇ ἀναβάσει πᾶν ὅσον ἄλλότριον τοῦ Θεοῦ, αὐτῷ μόνῳ αὐτὸ μόνον ἴδῃ εἰλικρινές, ἀπλοῦν, καθαρὸν, ἀφ' οὗ τὰ πάντα ἐξήρτηται καὶ πρὸς αὐτὸ βλέπει καὶ ἔστι καὶ ζῇ καὶ νοεῖ.*»

Ἄς προσπαθήσωμεν πάντες οἱ ἐν Χριστῷ ζῶντες δι' ἀγώνων ἀόκνων, διὰ προσευχῶν ἀδιαλείπτων, δι' ὑποβολῆς εἰς νηστείας, στερήσεις, σωματικούς μόχθους, κακουχίας καὶ σκληραγωγίας καὶ συνεχοῦς ἐνισχύσεως τῶν ψυχικῶν ἡμῶν δυνάμεων ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος νὰ ἐκριζώσωμεν ὀλοτελῶς ἀπὸ τῆς ψυχῆς πάντα γήινον πόθον, ἵνα πραγματοποιήσωμεν ζώσαν μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνίαν καὶ κατασταθῶμεν ἱκανοὶ διὰ τὴν θέαν τοῦ Θεοῦ. Γένοιτο !

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Οὐκ ἔστιν οὐδενὶ ἀμελοῦντι τῆς ἀρετῆς ἀπολογία, οὐδὲ ἔξεστί τι νὰ προβάλεσθαι νεότητα, ἐνθα ἀρετὴν ἐπιδείξασθαι δεῖ...

Τὸ τῶν οἰκείων ἀμαρτημάτων μὴ ἐπαισθάνεσθαι, ἀλλ' ἀναλγητῶς πλημμελεῖν, ἔσχατος ὁρος κακίας ἐστὶν...

Σκότος ἐστὶν ἡ κακία, ἀγαπητέ, θάνατος ἐστὶ, νύξ ἐστίν, οὐδὲν ὁρῶμεν τῶν δεόντων, οὐδὲν πράττομεν τῶν προσηκόντων· καθάπερ οἱ νεκροὶ δυσειδεῖς εἰσὶ καὶ ὁδωδότες οὕτω καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν κακίᾳ πολλῇ εἰσὶν ἀκαθαρσίας μεσταί...»

Τὰ βαδύτερα αἴτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυμλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διὰ τοῦτο δὴ καὶ ὁ Χριστὸς τῆς εἰς αὐτὸν ἀκριβοῦς ἀγάπης σημεῖον ἔφησεν εἶναι, τὸ τὸν πλησίον φιλεῖν. Εἰ γὰρ φιλεῖς με, φησὶν, ὦ Πέτρε, τοῦτον ποίμαινε τὰ πρόβατά μου. Εἶδες πῶς καὶ ἐντεῦθεν πάλιν ἠνίξατο, ὅτι μαρτυρίου μεῖζον τοῦτο . . . Migne 61, 264, 272)».

Ἐχαρακτηρίσατε, Σεβασμιώτατε, τὸ ζήτημα τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμερολογίου ὡς «πελώριον ζήτημα» ! Καὶ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι κεφαλὴ ἀόρατος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Αὐτός, ὁ τῶν ἀπάντων Δημιουργὸς Παντοδύναμος Θεὸς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος βεβαίῳ, ὅτι εἶναι «ἐγγὺς πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις Αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ» καὶ βροντοφωνεῖ συγχρόνως «ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν πάσας τὰς ἡμέρας ἕως συντελείας τοῦ αἵωνος», τότε δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ δισταγμὸς καὶ ἀμφιβολία εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατὰ ἐστί παρὰ τῷ Θεῷ», τῷ στερεώσαντι τὴν Γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἐκτείναντι τὸν οὐρανὸν ὥσει δέρριν καὶ τῷ λόγῳ (τοῦ Ὁποίου) οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν καὶ τῷ Πνεύματι τοῦ στόματος Αὐτοῦ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν ;» (1γ 32). Στεντορία τῇ φωνῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν δὲν ἐπιβεβαίωσεν ; ἀλλὰ καὶ ὁ Ἱερὸς Θεοδώρητος, γράφων πρὸς Εὐσέβιον ἐπίσκοπον τῆς Περσικῆς Ἀρμενίας, αὐ-

τὴν τὴν ἀλήθειαν μεθεὶς ζῆλον κηρύττει ἀγωνιζόμενος ἐναντίον τῶν κακοδόξων ὡς ἑξῆς :

«Ἄς σηκωθῶμεν λοιπὸν παρακαλῶ καὶ ἅς ὑπερμαχήσωμεν ὑπὲρ τῶν προβάτων τοῦ Δεσπότου. Πλησίον τούτων εἶναι ὁ Δεσπότης· πάντως θὰ ἐμφανισθῇ καὶ τοὺς λύκους θὰ σκορπίσῃ καὶ τοὺς ποιμένας θὰ δοξάσῃ, «διότι ἀγαθὸς εἶναι ὁ Κύριος εἰς τοὺς ὑπομένοντας Αὐτόν», καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία θὰ ζητήσῃ Αὐτόν». Καὶ ἅς μὴ στενοχωροῦμεθα ἀπὸ τὸν ἐξεγερθέντα χειμῶνα, διότι γνωρίζει τὸ συμφέρον ὁ τῶν ἀπάντων Δεσπότης. Διὰ τοῦτο βεβαίως καὶ εἰς τὸν Ἀπόστολον, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, τὴν αἴτησιν δὲν παρέσχεν, ἀλλ' εἶπεν· «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμίς μου, ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Ἄς ὑποφέρωμεν λοιπὸν γενναίως τὰ ἐπισυμβάντα λυπηρὰ ! Εἰς τοὺς πολέμους οἱ ἀριστεύοντες δείκνυνται, εἰς τοὺς ἀγῶνας οἱ ἀθληταὶ στεφανοῦνται· ἡ ζάλη τῆς θαλάσσης φανεράν κάμνει τοῦ κυβερνήτου τὴν τέχνην· τὸ πῦρ τὸν χρυσὸν δοκιμάζει.

Παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ φροντίσωμεν μόνον περὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων, ἀλλὰ περισσοτέραν πρόνοιαν νὰ δεῖξωμεν περὶ τῶν ἄλλων καὶ ὅχι μόνον ὑπὲρ τῶν ὁγιαίνοντων, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων, διότι εἶναι ἀποστολικὸς νόμος μεγαλοφώνως βοῶν· «Παρακαλεῖτε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενούντων», ἅς δώσωμεν λοιπὸν χεῖ-

Συγμιότυπον ἀπὸ τὴν Λιτανεῖαν τῆς πανηγύρεως τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ εἰς Ποταμίαν — Θάσου.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ζηλωτῶν ἁγιορ. Πατέρων

Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 493 φύλλου «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἀνεγνώσαμεν, ὡς καὶ ἅπαν τὸ πλήρωμα καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὅρει ἐνασκούμενοι ζηλωταὶ Πατέρες, μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν μεγαλειότατον Βασιλέα ἡμῶν Κωνσταντῖνον, τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Πατρὸς Φιλοθέου Ζερβάκου, καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας. Ἀναμένομεν περίπου δύο μῆνας, ὅπως ἀνέμενε καὶ ὁ πατήρ Φιλόθεος ἡ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Βασιλέως ἡ τὴν ἄμεσον ἐπέμβασιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀναφερομένου θέματος.

Ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο συνέβη.

Ἐκρίναμεν, ὅθεν, ὀρθὸν ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι Ἱερομόναχοι νὰ ἀπαντήσωμεν, διότι πολλάκις πολλὰ τοιαῦτα γραφόμενα καὶ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ἐν-θέρμου τούτου Πατρὸς κινοῦν εἰς ἀπορίαν.

Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τὸν Πατέρα Φιλόθεον, ποῖα τὰ ἐσωτερικὰ ἐλατήρια τῆς ψυχῆς του, ὅπου τὸν ὤθησαν νὰ ἀπειθῇ πρὸς τὸν μεγαλειότατον Βασιλέα ἡμῶν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;

Μήπως ἡ ἀγάπη του πρὸς αὐτὸν ἡ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον του; ἄλλ' ὁ Κύριος λέγει εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον: «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν».

Πῶς λοιπὸν ὁ Πατήρ Φιλόθεος ὑπερέβη τὸ ἐντεταλμένον μέτρον καὶ ἀγαπᾷ τόσον τὸν Βασιλέα, τόσον τὸν πλησίον του καὶ μὲ τόσην γλαφυρότητα λόγου ὑποδεικνύει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὅπου ὁ ἴδιος ἀκολουθεῖ παρεξέκλινε καὶ αὐτῶν τῶν δογματικῶν γραμμῶν, διασπασθείσης τῆς ἐνότητος καὶ καθομολογεῖ, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως τρέχουσι δρομέως ἐπὶ μὴ πατερικῶν ἀτραπῶν καὶ παραδόσεων;

Φειδόμενος λοιπὸν τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ ἀγαπῶν αὐτὸν ὡς πλησίον, ποθεῖ νὰ ποιῇ αὐτὸν εὐσεβεῖ καὶ ὀρθόδοξον, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν εἶναι; Ἀληθῶς πλεονεκτεῖ τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οἵτινες, ὡς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀναφέρει, ἑαυτοὺς ἐκώλυον εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀκόμη καὶ τοὺς θέλοντας εἰσελθεῖν.

Ὁ δὲ Πατήρ Φιλόθεος ἀγωνίζεται κρεῖττονα καὶ ὠραιότερον ἀγῶνα, τοὺς πλησίον, Βασιλέα καὶ λαὸν περισῶσαι βουλόμενος ἀπὸ τὴν κακοδο-

ξίαν καὶ ἀπὸ τὴν εἰσαχθεῖσαν λύμην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν ἑαυτὸν του ὁμῶς ὀχι. Αὐτὸς ἄς ἀκολουθῇ τὴν καινοτομίαν. Αὐτὸς ἄς εἶναι νεοημερολογίτης. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ οὔτε ἡμᾶς, οὔτε αὐτὸν. Ὅθεν, διαπιστοῦμεν, ὅτι τὸ ἐλατήριο τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκίνησε διὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀποκλείεται, διότι οὐδεὶς ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του πλέον τοῦ ἑαυτοῦ του.

Μήπως, Πάτερ Φιλόθεε, διὰ τῆς ἐπιζομένης ἐπεμβάσεως τοῦ Βασιλέως μας Κων/ντινου καὶ τῆς ἐπανόδου τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὰ πάτρια καὶ κατ' ἀνάγκην καὶ ἡ ἡμετέρα Πανοσιολογιότης ἀκολουθοῦσα, θὰ ἐπανεπαυετο ἡ συνειδήσις σας; μήπως τὸ ἕτερον τοῦτο ἐλατήριο σας ὑπεκίνησεν; ἀσφαλῶς ναί.

Τὰ ἐκάστοτε γραφόμενα καὶ λεγόμενα εἰς Βασιλεῖς, Πρωθυπουργοὺς, Ὑπουργοὺς καὶ ἄρχοντας τοῦ λαοῦ οὐδὲν ἕτερον μᾶς βεβαιώνουν, ἢ ὅτι ἡ συνειδήσις σας ἀκαταστατεῖ καὶ μὴ ἔχουσα τὸν ἄνδρα μὲ τὸ πατερικὸν παράστημα Χρυσοστόμου, Βασιλείου, Γρηγορίου, Ἀντωνίου, Εὐθυμίου, Θεοδώρου Στουδίτου καὶ λοιπῶν ἀλλαχόθεν Πατέρων καὶ εἰς ξένας ὁδοὺς ἀποτρέχεις, μήπως καὶ αἱ ξένων χεῖρες σὲ ὤθησιν εἰς ὁδὸν εὐσεβείας. Ναί, διὰ τῶν τόσων ἐνεργειῶν σας διὰ καλάμου, οὐδὲν ἕτερον μαρτυρεῖ ἢ ὅτι ἡ συνειδήσις σας κάπου - κάπου σᾶς ραπίζει.

Καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ξένων ἀρωγῇ ἐπιζητεῖτε διὰ νὰ παύσῃ νὰ σᾶς ἐνοχλῇ. Ἀλλὰ δὲν θὰ παύσῃ.

Σᾶς εἶναι γνωστὸν, ἀγαπητέ μας πάτερ Φιλόθεε, πῶς ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς εἰσαχθείσης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καινοτομίας, ὑπερασπίσατε τὴν παράδοσιν, σπασάμενος τὴν μάχαιραν ὡς γνήσιος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, πῶς τὰ πάτρια ἐν μέσῳ θριαμβευτικῶν λόγων ἐβαστάσατε, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὑπεράνω τῆς κακοδοξίας καὶ συγκεκριμένως εἰς τινα νῆσον τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, θὰ ἐνθυμήσθε, τί πρῶτον ἐκηρύξατε καὶ τί δευτέρον, ὅταν ἐπεμψε καὶ μετεκαλέσατο ὑμᾶς ὁ τότε προκαθήμενος Παπαδόπουλος Χρυσόστομος ἀπειλήσας. Ὅθεν καὶ πεισθεῖς ὑπ' αὐτοῦ ἠναγκάσθητε ἀκαριαίως νὰ ἀνατρέψετε τὰς πρὸ ὀλίγου πεποιθήσεις σας, τὰς ὁποίας εἶχετε περὶ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου κύκλου ἐνεφανίσθητε ἑτεροφρονῶν.

Σᾶς εἶναι γνωστὸν, γνωστότατον, Πάτερ Φιλόθεε, ὅτι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖτε, δὲν εἶναι ὀρθός.

Ἐχετε ἐπίγνωσιν τῶν εὐθυνῶν σας, ὡς στρατευόμενος ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως καὶ χρεωστέεστε νὰ προκινδυνεύετε τῆς πίστεως.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, καὶ προσκαλεῖτε τοὺς δυναμένους νὰ σᾶς βοηθήσουν εἰς τὸ κτύπημα τῆς συνειδήσεώς σας.

Ἀλλὰ, τί ἀρώγην ἐπιζητεῖτε ἀπὸ τὸν δυστυχῇ

ρος εἰς ὁποίους κεῖνται χαμαί, ἄς θεραπεύσωμεν λοιπὸν αὐτῶν τὰ τραύματα, ἄς στήσωμεν καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν παράταξιν κατὰ τοῦ διαβόλου. Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ στενοχωρήσῃ αὐτὸν (τὸν διάβολον) τόσον πολὺ, ὅσον νὰ ἴδῃ πάλιν αὐτοὺς νὰ τὸν πολεμοῦν καὶ νὰ τὸν πληγώνουν. Φιλάνθρωπος εἶναι ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἁμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν» (. . . ἐπιστ. ο ἡ).

(Ἀκολουθεῖ)

Βασιλέα μας ;

Γνωρίζετε, ότι είναι συνταγματικός. Γνωρίζετε και γνωρίζομεν πάντες υπό ποίας τρομεράς και άτυχεῖς συνθήκας τοῦ ἐδόθη βασιλεύειν.

Γνωρίζετε τὴν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν κρίσιν τοῦ λαοῦ μας.

Καὶ δὲν ἤρκουν ταῦτα διὰ τοὺς νεανικοὺς ὧμους, ἀλλὰ τοῦ ἐθέσατε καὶ ὑμεῖς ἀκόμη καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοιαύτην.

Μὴ ἀμφιβάλετε, Πάτερ Φιλόθεε, ὅτι θὰ διαφύγετε τὸ ἄνω δικαστήριον.

Ὅλοι ὅσοι ἐλαφρῇ τῇ συνειδήσει εἰσάγετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν σας τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ἐπετρέψατε εἰς τὸν πόδα τοῦ Πάπα, ἐδῶ καὶ τεσσαράκοντα ἔτη νὰ βεβηλώσῃ τὸ δάπεδόν της, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως θὰ δώσετε φρικτὸν λόγον.

Ὑπνώσατε ὅλοι, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Μονάζοντες τὸν Βαρούχειον ὕπνον, εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δυτικοῦ Θηρίου καὶ τώρα : Μεγαλειότατε σῶσε μας. Ἀλλ' οὔτε Νικηφόρος Φωκᾶς εἶναι, οὔτε Κομνίνος, οὔτε Παλαιολόγος. Πόσον θὰ ἐπεθύμει νὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ τὴν συνείδησιν μὲ ἐν ἐπικράτειον παράγγελμα, ἀλλὰ.... Γνωρίζομεν, ὑπὸ ποίας συνθήκας ζῇ καὶ ἐπιπόνους στιγμὰς διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν αἴγλην τῆς Ἑλλάδος, ποῦ εἶναι ὁ βασιλικὸς θρόνος. Ποῦ ἡμποροῦσε νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν θὰ σᾶς ἀπήντα μὲ δύο λέξεις διὰ τοῦ ἰδιαίτερου του θὰ σᾶς ἔγραφε : *«Ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτὸν»* καὶ *«Δάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις»*.

Καὶ ἐὰν ὁ ἴδιος σᾶς ἔγραφε, θὰ σᾶς ἐπῆναι διὰ τὰς πεποιθήσεις σας, πάτερ Φιλόθεε ; ποίας ; διὰ τὸν ζῆλον σας πρὸς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἀγάπην σας πρὸς αὐτὸν ; ὅχι. Θὰ σᾶς ἡρώτα λοιπὸν πάτερ Φιλόθεε : πῶς σὺ στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας, ἀνώτερος, ἐλεύθερος κάθε κοσμικοῦ δεσμοῦ, πῶς Ἠγούμενος περιφήμου Μονῆς, μὲ τόσῃν πολιάν καὶ διακρινομένην σύνεσιν καὶ μὲ γνῶσιν τῶν τόσων πεπραγμένων ἐντὸς τῶν παρασκηνίων τῶν Ἐκκλησιῶν Κων)πόλεως καὶ Ἑλλάδος, ὡς ὁ ἴδιος ἀναφέρετε, τὸν ξυλοδαρμὸν τοῦ Μεταξάκη ὑπὸ τῶν ζηλωτῶν Φαναριωτῶν, τὸν μωλωπισμὸν κατὰ τὴν ἀπόπειραν πρὸς ἐκκοπὴν τῆς γενειάδος τοῦ Χρυσοστόμου, πῶς, ἐρωτῶ σέ, καθευδεῖς ἡσυχῶς εἰς τὸν ἡγουμενικὸν σου θρόνον ; Μήπως καὶ σὺ εἶσαι συνταγματικὸς ἡγούμενος ; τότε δὲν εἶσαι ὁ στρατιώτης τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Δὲν εἶσαι ὁ ἀπόγονος τῶν πατέρων σου, οἱ ὅποιοι ἔχυσαν τὸ αἷμά των εἰς τὸν στίβον τῆς πίστεως. Δὲν εἶσαι ὁ ἐκτὸς τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκὸς, οὐδὲ ὁ μαθητὴς τοῦ κρινομένου ὑπὸ τοῦ Πιλάτου. Διατί σὲ ἐρωτῶ ἐγὼ ὁ Βασιλεὺς, σὺ, ὅστις εἶσαι πάππος μου κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ προπάπος μου, διατί σὺ δὲν ἐπαναφέρεις τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ συνειδήσει σου ; δι' ἐμὲ φροντίζεις καὶ ὄχι διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ; μήπως φοβεῖσαι τὸν ὀνειδισμὸν τῶν ἀνθρώπων ; μήπως δὲν θέλεις νὰ διασυρθῇ τὸ ὄνομά σου μετὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ὀνομάζονται Παλαιημερολογῖται καὶ οἱ ὅποιοι ὁμολογεῖς, ὅτι εἶναι γνήσιοι χριστιανοί ; μήπως φοβεῖσαι, ὅτι θὰ ἐκπέσῃς τοῦ

Ἠγουμενικοῦ θρόνου, ἐὰν προχωρήσῃς μετ' αὐτῶν ; μήπως δειλιῇς τὸ ἐδῶλιον τοῦ καθεζομένου καὶ κρινομένου ὑπὸ ἐνὸς συγχρόνου Πιλάτου, ὡς καὶ ὁ Διδάσκαλός σου ; μήπως φοβεῖσαι τὴν βίαν τῆς πολιτείας καὶ τοὺς διωγμούς, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο κατὰ τῶν Παλαιημερολογιτῶν ; ἀλλὰ ἀπολαμβάνουν οὗτοι τώρα μᾶλλον ἐλευθερίας.

Φιλόθεε, Φιλόθεε, κάθε ἄλλο ἀπὸ φίλος τοῦ Θεοῦ ὀνομάζεσαι καὶ ἀκατάστατος φαίνεται ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Διαβλέπω, ὅτι τὸν κόσμον ἀγαπᾷς, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν καὶ κατὰ σάρκα περιπατεῖς. «Ἠγάπησας τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ».

Ταῦτα καὶ ἔτι περισσότερα θὰ σοῦ ἔγραφεν εἰς ἀπάντησιν ὁ ἡγαπημένος μας Βασιλεὺς, ἐὰν ἡ βασιλικὴ του νεότης δὲν ἐφθείρετο εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἐποχῆς μας.

Περαίνομεν τὴν ἀπαντησὶν μας ἀναφέροντες, ὅτι μετὰ πολλῆς πικρίας πάντες οἱ ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἀγιωνύμου Ὅρους ἀνεγνώσαμεν τὴν ἐσχάτως σταλεῖσαν πρὸν τὸν Μεγαλειότατον Βασιλέα μας ἐπιστολὴν σας, συλλυπούμενοι ἐπὶ τῇ πωρώσει ὧμῶν καὶ ἐτέρων ἀρκετῶν παραγόντων ἐκκλησιαστικῶν καὶ εὐχόμενοι εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Πανύμνητον Αὐτοῦ Μητέρα τὴν προστατίδα μας, ὅπως φωτίσῃ ἕνα ἕκαστον ὅχι τι πρέπει νὰ γράφῃ καὶ νὰ νουθετῇ πρὸς τὸν Βασιλέα μας καὶ τοὺς ἄρχοντας, ἀλλὰ τι πρέπει νὰ πράττῃ πρῶτον αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Πάτερ Φιλόθεε, ἐὰν τὸ ἄλλας μορανθῇ ἐν τίνι ἀλισθησεται ; δύνει ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς ἀδελφὲ μας, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν πάντες οἱ πατέρες : ἐξέλθε ἐκ μέσου τῆς ἀσεβείας, ἐκ μέσου τῆς καινοτομίας καὶ ἐλθέ μεθ' ἡμῶν, ἵνα ὁ Κύριός σοι δώσῃ τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας.

Ἐκ μέρους ὁμάδος Ἱερομονάχων.

Εὐθύμιος Ἱερομόναχος.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάντιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δραχμας	15.—
»	Ἐτησίᾳ	» 30.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Ἑταυτοὶ Εἰσφοραὶ

Μέσω τοῦ Ἱερ. Δεσποτίδη Νικολάου
Ἐφημερίου Ἀγ. Ἀνδρέου

Τσιγκιαδόπουλος Ἰωάννης	200
Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ:	
Αρχιμ. Τσίρμπας Θεόφιλος	1.000
Θεόδουλος Ἱερομόναχος—Χίος	70
Καλινιώτης Χρήστος	200
Ἰωαννίδης Ἰωάννης	650
Ἰορδανίδου Εἰρήνη	50
Ἀγγελῆς Δημήτριος	100
Ἀνώνυμος	200
Καψάξη Τερψιχόρη	200
Ἀνώνυμος	140
Ἀνώνυμος	50
Μάγκου Αἰκατερίνη	100
Ζωγράφου Παρασκευή	50
Ἀνώνυμος	500
Χαρίλαος—Ζωή (Ἀμερικὴ)	150
Ἀνώνυμος	500
Ἀνώνυμος	100
Τσακαλάκης Ἰωάννης	150
Ἰ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Χαϊδαρίου	225
Κουκνᾶς Νικόλαος	70
Δρακουλοπούλου Θεοδώρα	50
Ἀνώνυμος	110
Ζαχαρόπουλος Ἀθανάσιος	50
Ἀναπλιώτης Γεώργιος	500
Λεγκὸς Δαμιανὸς	100
Μαντουλίδης Ἰωάννης	140
Βουβιουκλοπούλου Μαρία	180
Τσανάκου Αἰκατερίνη	100
Ἀνώνυμος	300
Κατεχαράκης Γ. (Ἡράκλειον Κρήτης)	500
Χιώτη Ἀρετὴ	50
Ἀνώνυμος	500
»	400
Τσάρας Βασίλειος	50
Ἐξαρχοπούλου Σταματ.	100
Ἀνώνυμος	100
Σύνολον	3.675
Προηγούμεναι καταθέσεις	64.509
Γενικὸν σύνολον	44.811
	109.320

ΕΚΛΕΓΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἐσχάτως τὸ ὡραῖο-
τατον καὶ λίαν οἰκοδομητικὸν βιβλίον «Ὁ Σ ε ρ α-
φ ε ἱ μ τ ο ὕ Σ α ρ ῶ φ», ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ
Οἴκου Α.Λ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Συγιστῶμεν ἐκθύμως τὸ ὡς ἄνω βιβλίον εἰς τοὺς
ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΝΟΙΚΕΙΟΣ ΑΜΦΙΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Τὸ ἐπιτηδεύεσθαι προσιδιάζει εἰς τὰς ἀκό-
σμους καὶ φιλαρέσκους φύσεις, εἰς φύσεις θηλυ-
γενεῖς κοῖ θηλυπρεπεῖς.

Ἡ ἀνοικεῖος ἀμφίεσις ἔχει πάντοτε συμπο-
ρευομένην τὴν γνώμην· δὲν ἐκφράζει ἢ τὴν ἐσω-
τερικὴν διάθεσιν.

Φιλάρεσκος ἢ γνώμη, ἀνάλογος καὶ ἡ διάθε-
σις· σύμφωνος καὶ ἡ ζωὴ, ὅμοιον καὶ τὸ φρόνη-
μα. Ἐνδύεται ἡ γυνὴ καὶ πλουσίως ἐπιτηδεύεται,
ἵνα ἀρέσῃ εἰς ἀπάτησιν ἀνδρῶν, ὡς ἡ Θάμαρ καὶ
ἡ Ἰουδίθ, ἀμφότεραι ἐνεδύθησαν, ἵνα ἀπατήσω-
σιν, ἢ μὲν τὸν Ἰούδαν, ἢ δὲ τὸν Ὀλοφέρνην. Ἡ
τοιαύτη γνώμη καὶ τὸ τοιοῦτον φρόνημα, ὅπου ἐ-
νεφανίσθησαν, παρουσίασαν συνάφειαν γνώμης
ἀνηθίκου καὶ ἁμαρτωλοῦ.

Ἐπιτήδευσις περὶ τὴν περιβολὴν, τὴν κόμην
καὶ τὸ γένειον, καὶ καλλωπισμός, μαρτυροῦσι φι-
λάρεσκον καὶ φιλόκοσμον γνώμην καὶ διάθεσιν,
ἀποχρωματισμὸν τοῦ κοσμοῦ καὶ σεμνοῦ, τῆς ἀγ-
νότητος καὶ κοσμιότητος καὶ ἀπάλειαν τῆς ἐννοί-
ας τῆς ἱεροπρεπείας καὶ ἀξιοπρεπείας.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τὴν ἐποχὴν μας, κατὰ τὴν ὁποῖαν κυκλο-
φοροῦν μυριάδες ἐντύπων αἰσχροῦ περιεχο-
μένου, ἀλλὰ καὶ κακοδόξου εἰς τὴν παντα-
χόθεν ἐπιβουλευομένην Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα
μας, εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἀκούεται διά-
τορος ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Καθῆκον, ὅθεν, ὅλων ἡμῶν εἶναι ἡ διάδο-
σις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀλλὰ καὶ
ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις αὐτῆς, διότι ὡς μό-
νον πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἔχει τὰς
συνδρομὰς ὑμῶν. Ἐπομένως ἡ καθυστέρησις
αὐτῶν μεγάλα παρεμβάλλει ἐμπόδια πρὸς τὴν
ἐκδοσὶν τῆς.

ΛΟΓΙΩΝ ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑ

«Ἐάν μυριάκις ὦμεν σοφοί, καὶ τὰ δέοντα συ-
νορῶμεν, ἀλλ' ἄνθρωποι ἐσμέν, καὶ χρεῖαν ἔχομεν
συμβούλου· ὁ Θεὸς γάρ μόνος ἐστίν, ἀνεκδέης
καὶ μόνος οὐ δεῖται συμβούλου· διὸ καὶ περὶ ἐκεί-
νου μόνον λέγεται, τίς γάρ ἐγνω νοῦν Κυρίου; ἢ
τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο; ἄνθρωποι δὲ κἂν
μυριάκις ὦμεν σοφοί, μυριάκις ἐλεγχόμεθα καὶ τὸ
τῆς φύσεως ἡμῶν ἀσθενὲς διαφαίνεται· οὐ γάρ δό-
ναι πάντα εἶναι ἐν ἀνθρώποις, φησὶν, ὅτι οὐκ
ἀθάνατος υἱὸς ἀνθρώπου».

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΔΩΡΕΑ

Ἡ Ἱερά Μονή Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου — Δυκοβρύσεως κατέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος 5.000 δραχμὰς.

Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν καὶ συγχαίρομεν τὴν Ἀγ. Καθηγουμένην Μελετίαν μετὰ τοῦ δραστηρίου Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Καλαμισάκη καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Κατ' αὐτὰς ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητ. συμβουλίου εἰς τὰ παρρητήματα Δομοκοῦ καὶ Χαλκίδος, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἔχουν ὡς ἀκολούθως :

Δομοκοῦ

Πρόεδρος Διογένης Κουλακιώτης (παμψηφεί)

Ταμίας Δημήτριος Τσουτσουλόπουλος

Γραμματεὺς Ἡλίας Γκαραγκάνης

Μέλη Νικόλαος Εὐαγγελόπουλος
καὶ Κων)τίνος Παπαχρίστος

Ἀναπληρωματικὸν μέλος Δημ. Παπαγεωργίου

Χαλκίδος

Πρόεδρος Λάμπρος Στάμος

Αντιπρόεδρος Ἡλίας Κορδάσης

Ταμίας Λεωνίδας Ἀθανασίου

Γραμματεὺς Ἰωάννης Φούνιας

Ἐπίτροποι Δεβράνος Λαμπαδάκης
Κων)τίνος Ἀλεξανδρῆς
Βασίλειος Βασιλείου

Σύμβουλοι Παναγιώτης Πελεγρῆς
Ἰορδάνης Κακῶνης
Κων)τίνος Ἀνδρούτσος
Γεώργιος Φράγκος
Εὐάγγελος Συμυρναῖος

Ἀπαντᾶς τοὺς ἀνωτέρω συγχαίρομεν ἐγκαρδίως εὐχόμενοι αὐτοῖς τὸν ἀνωθεν φωτισμὸν καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν καὶ ἐνίσχυσιν πρὸς προαγωγὴν οὗ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος, ὃν ἐπωμίσθησαν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1966 ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν 86 ἐτῶν ὁ Δωρητὴς τοῦ οἰκοπέδου τῆς Ἐκκλησίας Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ Ποταμιᾶς Θάσου, Παναγιώτης Ἀναγνώστου, ὁ ὁποῖος δις ἐφυλακίσθη χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Πρωθυερέως Μ. Σαββοπούλου καὶ τοῦ ἱερέως Νικ. Παπαδοπού-

λου.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι ἐνιοὶ κοσμικοὶ καὶ μοναχοὶ, κεκαυτηριαμένοι τὴν ἰδίαν συνείδησιν, περιφέρονται εἰς Ἱ. Μονὰς καὶ οἰκίας πόλεων καὶ χωρίων, ἐμφανιζόμενοι ὡς κληρικοὶ, καὶ χάριν ἀργυρολογίας, ἐξαπατῶντες τοὺς χριστιανούς, ἐπιτελοῦσι διαφόρους ἱεροτελεστίας, μὴ ὄντες Ἱερωμένοι.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀτόπων καὶ μεγίστων τούτων ἀσεβειῶν, παραγγέλλομεν, ὅπως μηδεὶς προσλαμβάνεται ὑφ' ὧν, ἐὰν δὲν φέρῃ μεθ' αὐτοῦ συστατικὸν Γράμμα τῆς Ἱ. ἡμῶν Συνόδου.

Ὅμοίως παρακαλοῦμεν, ὅπως ἅπαντες οἱ κληρικοὶ μὴ ἐγκαταλείπωσι τὰς θέσεις των δι' ἀτομικὰς τῶν ὑποθέσεις, ἀνευ ἀδείας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡμῶν, ἐπιτελῶσι δὲ ἐν φόβῳ Θεοῦ ἅπαντα τὰ ἱερατικὰ καὶ ἐφημεριακά των καθήκοντα πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς αὐτοὺς κυρώσεις.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 8ην Σεπτ. ἑορτὴν τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει τὸ ὁμώνυμον Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον εἰς Μπάλλαν Ἀττικῆς, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 10ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς εἰς Βοτανικόν, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 17ην ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Σοφίας, Πίστεως, Ἑλπίδος καὶ Ἀγάπης πανηγυρίζει ὁ τρισυπόστατος Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Προερχόμενοι ἐκ Ρωσίας οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς Ἀναστάσιος Κυρ. Μαυρίδης καὶ Ματθαῖος Σιδηρόπουλος καὶ ἐγκατασταθέντες μονίμως μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των ἐν Ἀθήναις προσήλθον μετὰ πολλῶν ἄλλων οἰκογενειῶν ἐκεῖθεν προερχομένων εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, διορισθέντες ὡς ἐφημέριοι ὁ μὲν Π. Ἀναστάσιος εἰς τὸν νεόδμητον Ἱερὸν Ναὸν μας τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου εἰς Κουκουβάσωνες Ἀττικῆς, ὁ δὲ Π. Ματθαῖος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.